

Skutočný život

Mať v živote rebríček hodnôt, v centre ktorého je láska k Bohu a blížnemu

Jedna starodávna perzská rozprávka hovorí o mužovi, ktorý mal iba jedinú myšlienku: mať zlato, mať všetko zlato. Bola to nenásytná myšlienka. Zožierala mu mozog i srdce. Nebol schopný myslieť a túžiť po ničom inom, ako po zlato. Keď prechádzal cez mesto, videl iba výklady klenotníkov. Nezaujímal ho nič iné, ani tie najkrajšie veci. Ľudí si nevšimal. Belasé nebo a vôňa kvetov preňho nejestvovali. Raz už neodolal. Náhle vošiel do klenotníctva a začal si napínať vrecká zlatými náramkami, prsteňmi a ihlicami. Samozrejme, keď vychádzal z obchodu, zatkli ho. Žandári mu povedali: „Ako si si len mohol myslieť, že ujdeš? Obchod bol plný ľudí.“ „Naozaj?“ spýtal sa začudovane. „Nevidel som ich. Videl som iba zlato!“¹

Tento príbeh v nás spontánne zrodí otázky: „Čo ja považujem za najvzácnejšie? Nežijem snád' aj ja vo svojom svete, ktorý som si vytvoril, a v ktorom nemá miesto Boh a nik z môjho okolia? Okolo čoho sa krútia moje myšlienky, moje rozhovory, námaha? Nepodobám sa náhodou mužovi z príbehu, ktorý sa nedokázal tešiť zo života, pretože ho zväzovala túžba po márnosti?“

Ježiš nás dnes učí: „**Kto stratí svoj život pre mňa a pre evanjelium, zachráni si ho. Ved' čo osoží človekovi, keby aj celý svet získal, a svojej duši by uškodil**“ (Mk 8,35-36)!

Ježiš hovorí o zmysle života. Dobré vie, že sme stvorení pre službu Bohu a blížnym.

Dokážeme sa rozvíjať a realizovať iba v tejto službe? Avšak vplyvom hriechu, si niekedy zamieňame prostriedky za ciele, stvorené veci za Stvoriteľa, nechce sa nám slúžiť a chceme si len užívať, konzumovať. Lenže vtedy sa nerozvíjame, naopak - zakrpatievame. Náš pohľad na svet okolo nás sa kriví a zužuje na to pomyselné “zlato”, čo v našom prípade môže byť pohodlie, vyššia životná úroveň, auto, alkohol, kariéra, sláva a pod. Každý si tu môže doplniť toho svojho bôžika, ktorému sa klania.

Stratiť svoj život môžeme prirovnať k zrnú, ktoré musí odumrieť, aby prinieslo úrodu. Ono zaniká, ale život, ktorý je v ňom sa mení na život rastliny. Z malého a nenápadného semena sa stáva vysoká a pekná či užitočná rastlina,

¹ Porov.: FERRERO, B.: *Štyridsať príbehov z púšte*. Bratislava : Don Bosco, 1999, s. 34-35.

dokonca aj strom. Ak by nevykličilo, uschne v zemi a nik si na neho ani nespomenie, je nanič.

Veď aj Ježiš Kristus, „*hoci má božskú prirodzenosť, nepridrži sa svojej rovnosti s Bohom, ale zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu, stal sa podobný ľuďom; a podľa vonkajšieho zjavu bol pokladaný za človeka. Uponížil sa, stal sa poslušným až na smrť, až na smrť na kríži. Preto ho Boh nad všetko povýšil a dal mu meno, ktoré je nad každé iné meno, aby sa na meno Ježiš zohlo každé koleno v nebi, na zemi i v podsvetí a aby každý jazyk vyznával: “Ježiš Kristus je Pán!” na slávu Boha Otca*” (Flp 2,6-11).

Ak to prenesieme do nášho života, stratiť svoj život neznamená iba mučenícku smrť, ku ktorej Boh niektorých povoláva, ale znamená to aj krotiť svoju žiadostivosť, svoje sebecké chůtky a zamerať svoj život na druhého. Vytvoriť si rebríček hodnôt podľa evanjelia, ktoré sú pre naše dobro a pomôžu sa nám rozvíjať. Pretože „*čo osoží človekovi, keby aj celý svet získal, a svojej duši by uškodil*” (Mk 8,36)?! Nebuďme ako boháč, ktorý si nahonobil majetok, mal plné sýpky, ale nemal dobré skutky. Boh sa ho pýta: „*Blázon! Ešte tejto noci požiadajú od teba tvoj život a čo si si nahonobil, či bude?*” (Lk 12,20).

O pravom zmysle života a pravých hodnotách hovorí Ježiš na inom mieste v evanjeliu, keď odpovedá farizejovi, ktorý ho pokúšal, ktoré prikázanie v Zákone je najväčšie: „*Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou! To je najväčšie a prvé prikázanie. Druhé je mu podobné: Milovať budeš svojho blížneho ako seba samého! Na týchto dvoch prikázaniach spočíva celý Zákon i Proroci*” (Mt 22,36-40).

Milovať Boha a milovať človeka sú dve, od seba neodlučiteľné veci, pretože vtelením sa Boh stal človekom, jedným z nás. Tým sa Ježiš Kristus spojil s každým človekom všetkých čias. Veď hovorí: „*Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili*” (Mt 25,40).

Postavme opäť do centra nášho srdca, nášho života, myslenia cítenia a námah Ježiša Krista, ktorý jediný nám môže darovať večný život, pravé šťastie, nielen chvíľkové, nielen na pár rokov, ale naveky – tu aj vo večnosti a slúžme mu v našich blížnych.

Amen.